

EN KÄNSLA FÖR DET SOM ÄR HELIGT

Äldste D Todd Christofferson

i de sjuttios presidentskap

KUV:s brasafton för Unga vuxna • 7 november 2004 • Brigham Young-universitetet

Som titel på mitt tal har jag valt "En känsla för det som är heligt", varmed jag menar uppskattning och vördnad för heliga ting. När det gäller samhället i allmänhet, är jag rädd att många i min generation har försummat att överföra till er generation en känsla för det som är heligt och förstånd om hur man respekterar det.

Jag hoppas i största möjliga mån kunna motverka en del av de dåliga exempel som finns runt omkring er. Jag hoppas kunna hjälpa er förfina er förmåga att urskilja det som är heligt och visa vördnad för allt heligt.

Vikten av att ha en känsla för det som är heligt är helt enkelt detta: Om man inte uppskattar det som är heligt, förlorar man det. Utan en känsla för det som är heligt blir man alltmer slarvig i sin inställning och slapp i sitt beteende. Man glider bort från den trygghet som förbund med Gud kan ge. Ens känsla av ansvarighet inför Gud minskar och glöms bort. Därefter bryr man sig bara om sin egen bekvämlighet och att tillfredsställa egna begär. Slutligen börjar man förakta heliga ting, till och med Gud, och till sist föraktar man sig själv.

Men, med en känsla för det som är heligt tillväxer man i insikt och sanning. Den Helige Anden blir en allt vanligare och därefter en ständig följeslagare. Mer och mer står man på heliga platser och anförtros heliga ting. I motsats till att sjunka ner i cynism och förtvivlan, resulterar detta i evigt liv.

Det paradoxala är, att mycket av det jag vill förmedla egentligen inte går att överföra från en person till en annan. Det måste växa inifrån. Men om jag kan hjälpa dig tänka på vissa saker lite djupare, så kan Anden sedan verka i dig, så att du inte behöver mig eller någon annan som talar om vad som är heligt eller hur du ska handla — du känner det själv. Det blir en del av din natur. Till stor del är det redan så.

Ibland när man försöker förstå ett begrepp, hjälper det att begrunda dess motsats. Kontrasten tydliggör. Så medan vi försöker bättre förstå vad det innebär att uppskatta och värda heliga ting, kan vi tillsammans se på några exempel på både en känsla för det som är heligt, och frånvaron av känslan.

1. Profeter och helig skrift

Beakta först ämnet profeter och helig skrift. En sak vi ser omkring oss, och ibland hos oss själva, är en tendens att ta lätt på Guds utsända och deras budskap. Detta är inget nytt. Alltsedan Adams tid har många förbisett och till och med angripit dem Herren sänt i sitt namn. Jesus beskrev detta i en liknelse:

"En husbonde planterade en vingård, satte stängsel kring den ... och byggde ett vaktorn. Sedan arrenderade han ut den till vingårdsarbetare och reste bort."

Ni förstår analogin: Herren skapade åt oss en vingård, den här jorden, och vi är hans arbetare, förvaltare i en dödlig sfär, borta från hans närhet.

"När skördetiden närmade sig, skickade han sina tjänare till vingårdsarbetarna för att få sin del av avkastningen."

Med andra ord: Gud sände sina profeter och andra budbärare för att undervisa oss och få rapport om vårt förvalterskap.

"Men vingårdsarbetarna grep hans tjänare. En slog de, en annan dödade de.

Han skickade då ännu fler tjänare än första gången, och de gjorde på samma sätt med dem.

Till sist sände han sin son till dem. Han tänkte: De kommer att ha respekt för min son.

Men när vingårdsarbetarna fick se sonen, sade de till varandra: Här har vi arvtagaren! Kom, låt oss döda honom, så får vi hans arv." (Matt 21:33–38)

Det var det yttersta av vanhelgande att Jesus Kristus, Guds Son själv, förkastades och dödades. Och det fortsätter. I många delar av världen i dag ser vi hur Guds Son alltmer förkastas. Hans gudomlighet ifrågasätts. Hans evangelium anses ovidkommande. I vardagslivet ignoreras hans lärdomar. De som med rätta talar i hans namn finner föga respekt i världens samhällen.

Om vi bortser från Herren och hans tjänare kan vi lika gärna vara ateister — slutresultatet är praktiskt taget det samma. Det är det som Mormon beskrev som typiskt

efter längre perioder av fred och framgång: "Det är just då, som de förhärda sina hjärtan och glömma Herren, sin Gud, och trampa den Helige under sina fötter." (Helaman 12:2) Och vi bör fråga oss själva: Vördar vi den Helige och dem han sänt?

Några år innan han själv kallades till apostel, berättade äldste Robert D Hales om en upplevelse som visade hans fars vördnad för detta heliga kall. Äldste Hales sade:

"En snöig vinterdag för några år sedan väntade min far, som då var över åttio år gammal, på ett besök från en medlem i de tolv apostlarnas kворum. Far, som var konstnär, hade målat en tavla av aposteln hem. Hellre än att få tavlan hemskickad, ville denne älskvärde apostel komma personligen och hämta målningen och tacka min far för den. Eftersom jag visste att far gärna ville att allt skulle vara i ordning inför det förestående besöket, tittade jag in till honom. Eftersom snön var så djup hade plogbilarna gjort så att det låg höga drivor framför gångvägen till ytterdörren. Far hade skottat gångarna och sedan arbetat på att få bort snödrivorna. Han fick ont och gick utmattad tillbaka in i huset. När jag kom värkte det i hjärtat på honom av överansträngning och en oro som var psykiskt påfrestande. Det första jag gjorde var att varna honom för sådana dumdristiga fysiska ansträngningar. Visste han inte vad följderna skulle bli om han tog i på det viset?

'Robert', sade han, medan han andades med korta, ore-gelbundna andetag, 'fattar du att en Herren Jesu Kristi apostel kommer till mitt hem? Gångarna måste vara skottade. Han ska inte behöva ta sig igenom en snödri-va.' Han höjde handen och sade: 'O Robert, glöm aldrig vilket privilegium det är, och ta inte för självklart, att känna och verka tillsammans med Herrens smorda.'" (Nordstjärnan, jul 1992, s 61)

Jag tror det är mer än en tillfällighet att en sådan far välsignades med en son som verkade som apostel.

Du kan fråga dig själv: "Ser jag apostlarnas och profeter-nas kall som heligt? Tar jag deras råd på allvar eller tar jag lätt på dem?" President Gordon B Hinckley har till exem-pel rått dig att utbilda dig, att sky pornografi som pesten, att respektera kvinnor, att göra dig av med onödiga skul-der, att vara tacksam, förståndig, ren, trofast, ödmjuk och bedjande, att göra ditt bästa, ditt allra bästa.

Visar dina handlingar att du vill veta och göra det han lär oss? Studerar du aktivt hans ord och apostlarnas tal? Är detta något du hungrar och törstar efter? I så fall har du en känsla för heligheten i profeters kall som vittnen om och budbärare åt Guds Son.

En viktig sida av profetämbetet har genom tiderna varit att uppteckna historien och Guds ord. Skrifterna är heliga. När Alma överlämnade Nephis plåtar och andra uppteck-ningar till Helaman sade han: "Kom nu ihåg, min son, att Gud har anförtrott dig dessa saker, vilka äro heliga och vilka han förvarat som heliga ...

Se till, att du *tager vara på dessa heliga föremål*, ja, se till, att du fäster blicken på Gud och får leva!" (Alma 37:14, 47; kursivering tillagd)

Vi har i våra händer en avsevärd mängd helig skrift. Uppteckningarna sträcker sig bakåt till de forna patriar-kerna och fram till vår egen livstid. Detta är nog mer helig skrift än något folk i historien någonsin haft, och den är förvisso mer allmänt tillgänglig än helig skrift någonsin varit i det förgångna. Jag är säker på att om du eller jag höll i våra egna händer de ursprungliga rullarna som Mose skrev på eller de metallplåtar som Mormon ristat på, så skulle vi känna djup vördnad och förundran, och vi skulle handha dessa föremål med stor försiktighet. Det borde vi också, för de är heliga föremål, delvis på grund av arbetet och uppoffringarna från de heliga pro-feterna som framställde dem med så stor omsorg.

Men det största värdet i sådana rullar eller plåtar ligger inte i föremålen själva, utan i de ord de innehåller. De är heliga på grund av att de är Guds ord, och fastän vi inte kan hålla i originaldokumenten, så har vi ju orden. Därför är det vi har heligt — helig skrift.

Då vi beviljats att inneha Guds upptecknade ord, bör vi fråga oss själva om vi respekterar denna upptecknings helighet. Det finns de som vanhelgat skrifterna genom att förlöjliga dem eller förneka deras giltighet. Detta är naturligtvis en mycket allvarlig sak.

Men för de flesta av oss, som villigt erkänner standardver-kens sannhet, om vi någonsin gör oss skyldiga till att inte respektera skrifternas heliga natur, så är det genom för-summelse. Den risk vi måste vara på vår vakt mot varje dag är tendensen att ta lätt på eller bortse från det heliga ordet. År 1832 sade Herren förebrående till äldsterna:

"Edra sinnen hava förut varit förmörkade av otro, eme-dan *I haven ringaktat det som I mottagit*.

Denna fåfänga och otro har bragt hela kyrkan under dom ...

De skola förbli under denna dom, till dess de omvän-da sig och komma ihåg det nya förbundet, nämligen Mormons bok och de förra befallningarna, vilka jag givit dem. De skola icke blott tala om utan även göra, vad jag skrivit." (L&F 84:54–55, 57, kursivering tillagd)

En känsla för det som är heligt innefattar en uppskattning av, och kärlek till, skrifterna. En känsla för det som är heligt leder oss till att mätta oss med Kristi ord (se 2 Ne 31:20; 32:3) vilket i sin tur fördjupar vår vördnad för hans ord.

2. Kroppen — ett Guds tempel

Och nu till ett annat exempel på vårt tema: Vår kropps heliga natur. Liksom Gud och Kristus förtjänar vår vördnad, förtjänar också deras verk vår respekt och vördnad. Detta innefattar naturligtvis den underbara skapelse som är denna jord. Men hur underbar jorden än är, så är den inte Guds största skapelse. Än märkligare är denna underbara fysiska kropp. Den är gjord som avbild av Guds egen person. Den är väsentlig för upplevelsen av vårt jordeliv och nyckeln till vår eviga härlighet.

Jag har haft förmånen att vara med vid födelseögonblicket för alla våra fem barn. I samtliga fall kände jag att det var en helig upplevelse. Det var tydligt att något gudomligt och mirakulöst hände. Jag kan höra min hustru säga: "Lätt för dig att säga. Det var inte du som hade ont." Förvisso är det mycket av vad man kan kalla "handfast jordisk upplevelse" i samband med födelsen. Till alla mödrar överallt medger jag villigt att jag inte delat er smärta, och jag låtsas inte förstå.

Men allvarligt talat, bidrar inte kvinnans lidande vid skapelsen av en fysisk kropp till heligheten i den skapelsen och hos kvinnan själv? Hennes uppoffring heliggör ytterligare något som redan är heligt.

En del tror helt felaktigt att de när det gäller kroppen inte ansvarar inför någon. Men vi har ju klart och tydligt fått veta att vi är ansvariga inför Gud. "Vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva?"

Ni har blivit köpta och priset är betalt. Så förhålliga då Gud i er kropp!" (1 Kor 6:19–20)

"Om någon fördärvar Guds tempel, skall Gud fördärva honom. Ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni." (1 Kor 3:17) "Så förmanar jag nu er ... vid Guds barmhärtighet, att frambära era kroppar som ett levande och heligt offer som behagar Gud — er andliga gudstjänst." (Rom 12:1)

Hur ska vi bevara heligheten hos denna ytterst viktiga och heliga av Guds skapelser? Vi ska åtminstone inte på något sätt besudla våra kroppar. Mera konkret: Om vi besitter en känsla för det som är heligt, förstör vi inte vår kropp med tatueringar och piercing. En del undrar

över det faktum att kyrkans president har tagit upp den här saken. De är förvånade över att hans råd i det här ämnet är så direkt och konkret. Han har sagt:

"Tatuering är klotter på kroppens tempel.

Detsamma gäller för håll för en mängd ringar i öronen, i näsan och till och med i tungan. Kan de verkligen tycka att det är vackert? Det är en tillfällig nyck, men dess följder kan bli permanenta ... Första presidentskapet och de tolvsv kvorum har förklarat att vi avråder från tatueringar och likaså 'ingrepp i kroppen av andra än medicinska syften'. Vi tar emellertid inte ställning till 'minimal hålltagning i öronen hos kvinnor för ett par örringar' — ett par." (Se Gordon B Hinckley, *Liahona*, jan 2001, s 67–68.)

Varför talar Guds profet om något som verkar så oviktigt? Därför att det är viktigt. Att besudla eller förstöra Guds skapelse, hans tempel, är att håna det som är heligt. Detta kan ses som obetydligt bara av den som förlorat känslan för det som är heligt. Gör det inte.

Osedlig klädsel befläcker också den mänskliga kroppens helighet. Mycket har framlagts för att rättfärdiga sedelös klädsel och pornografi. En del hävdar ivrigt att ingen lag kan antas för att hindra sådant, och hävdar därefter att det inte kan vara fel, eftersom det inte finns någon lag mot det.

En annan uråldrig rationalisering dammades nyligen av och användes för att rättfärdiga att olympiska idrottsutövare poserade nakna för pornografiska tidningar. En skribent sade: "Dessa kvinnor ... har fenomenala kroppar, och det här är ett tillfälle att visa dessa kroppar." (Steve McKee, "An Olympic Pose Isn't What It Used to Be", *The Wall Street Journal*, 18 aug 2004, A8) Det han egentligen menade var naturligtvis: "Jag tycker jag förtjänar att få in pengar på dessa fenomenala kroppar."

Vilka argument som än används, finner man ofta att det verkliga motivet bakom oanständighet är någons önskan att profitera på sådant, någons åtrå efter pengar. Kroppen är Guds tempel, och pornografi och utmanande klädsel är bevis på att penningväxlarna återigen vanhelgar templet.

Vi kan tala om Visdomsordet och många andra saker, men av allt som kan sägas om det som orenar kroppen så är det mest nedbrytande och förfärligaste exemplet på vanvördnad sexuell omoral tillsammans med dess kusin sexuella övergrepp.

Man kan inte tänka sig ett värre vanhelgande av Guds skapelse än att vanära dess heligaste användning. Du får bara inte göra något sådant. Kom inte ens i närheten av

det. "Fly bort från otukten ... Den otuktige syndar mot sin egen kropp." (1 Kor 6:18) "Fly bort från ungdomens onda begär." (2 Tim 2:22) "Närma er Gud, så skall han närma sig er." (Jak 4:8) "Stå emot djävulen, så skall han fly bort från er." (Jak 4:7) Håll din kropp helig som ett levande offer åt Gud. (Se Rom 12:1.)

3. Heliga platser och tillfällen

Låt oss nu en stund se på begreppen heliga platser och tillfällen. Genom profeten Hesekiel förebrådde Herren Israels präster för att de inte lärde respekt för heligheten i vissa handlingar och platser:

"Prästerna kränker min lag och vanhelgar mina heliga ting. De skiljer inte mellan heligt och oheligt och undervisar inte om skillnaden mellan rent och orent. De blundar för mina sabbater, och så blir jag vanhelgad mitt ibland dem." (Hes 22:26)

Mycket av det Herren talade om hade med templet att göra. Här talas också om sabbaten. Vi är vana vid att se våra tempel och möteshus, invigda till Herren, som heliga platser. På varje tempelbyggnad finns som påminnelse orden *Helgat åt Herren — Herrens hus*. En känsla för det som är heligt bör leda oss att handla och tala med vördnad i och kring dessa byggnader. Den bör få oss att klä oss på visst sätt när vi är där.

Vi nämnde att osedlig klädsel vanhedrar kroppen, Guds heligaste skapelse. Jag talar nu om olämplig, slapp eller slarvig klädsel och yttre i övrigt som vid vissa tillfällen och platser hånar heligheten i det som händer eller själva platsen.

Jag vill ge ett exempel. För en tid sedan kom en ung kvinna från en annan stat för att bo några veckor hos släktingar i Salt Lake City-området. Första söndagen kom hon till kyrkan klädd i en enkel fin blus och knälång kjol, tillsammans med en lätt kofta. Hon hade strumpbyxor och snygga skor, och hade håret enkelt, men omsorgsfullt kammat. Hela hon gav intryck av ungdomligt behag.

Olyckligtvis kände hon sig genast som om hon inte passade in. Det verkade som alla andra unga kvinnor i eller kring hennes ålder hade vardagskjol, en del ganska korta; tajta överdelar som nätt och jämt (eller inte alls) nådde ner till kjolen, inga strumpor och klumpiga joggingskor eller strandsandaler.

Man skulle hoppats att de andra flickorna när de såg den nya flickan skulle ha märkt hur olämplig deras klädsel var i kapellet på en sabbat, och omedelbart ändrat sig till det bättre. Men sorgligt nog gjorde de inte det, utan det

var besökaren som för att passa in anpassade sig till modet (om man kan kalla det så) i församlingen.

Det bekymrar mig att se den här växande trenden som inte bara gäller unga kvinnor utan omfattar vuxna kvinnor, män och även unga män. För några år sedan använde min församling i Tennessee en skolbyggnad till söndagsmötena medan vårt kapell, som skadats av en tornado, reparerades. En församling i en annan kyrka använde samma skola för sina gudstjänster medan deras nya kapell byggdes.

Jag var chockerad över att se vad folk i den andra församlingen hade på sig i kyrkan. Det fanns inte en kostym eller slips bland männen. De verkade komma från eller vara på väg till golfbanan. Det var svårt att hitta en enda kvinna i klänning eller annat än mycket vardagliga byxor eller till och med shorts. Hade jag inte vetat att de kom till skolan för att vara med på en gudstjänst, skulle jag ha trott att något slags idrottsevenemang var på gång.

Vår församlings medlemmars klädsel skilde sig fördelaktigt från detta dåliga exempel, men jag börjar tro att vi inte längre är så annorlunda, eftersom vi verkar glida mer och mer över till lägre normer. Förr användes termen "söndagskläder". Därmed menade man de snyggaste kläder man hade. Kläderna varierade ju alltefter kultur och ekonomiska omständigheter, men det var deras bästa.

Det är en skymf mot Gud att komma till hans hus, särskilt på hans heliga dag, ovärdad och klädd på ett sätt som inte är det bästa och mest sedesamma som våra omständigheter tillåter. Där en fattig medlem från Perus bergstrakter måste över en flod för att komma till kyrkan, tar Herren förvisso inte illa upp över stänk av gytjigt vatten på hans skjorta.

Men hur kan Gud inte ta illa vid sig över någon som har alla kläder han behöver och mer därtill och som lätt kommer till kapellet med bil, men ändå kommer till kyrkan i skrynkliga cargo-byxor och T-shirt? Ironiskt nog har jag upplevt det så, under mina resor runt om i världen, att kyrkans mindre bemedlade medlemmar klarar av att komma till sabbatens möten snyggt klädda i rena, prydliga kläder, de bästa de har, medan de som har mer än nog är de som kan komma vardagligt och till och med slafsigt klädda.

Några säger att klädsel och hårstil inte spelar någon roll — det är insidan som räknas. Jag anser verkligen att det är insidan som räknas, men det är det som oroar mig. Slarvig klädsel på heliga platser och vid heliga tillfällen ger ett

budskap om vad som finns inuti personen. Det kan vara stolthet eller upproriskhet eller något annat, men säger åtminstone: "Jag fattar inte. Jag förstår inte skillnaden mellan heligt och världsligt." I det tillståndet dras de lätt bort från Herren. De uppskattar inte värdet av det de har. Jag är orolig för dem. Om de inte kan nå insikt, om de inte kan få en känsla för det som är heligt, löper de risken att till sist förlora allt det som betyder mest. Ni är heliga i de storslagna sista dagarna — se ut så också.

De här principerna är tillämpliga också på handlingar och händelser som i sig är heliga eller förbundna med sådant som förtjänar vördnad — till exempel prästadömetts förordningar: Dop, konfirmation, ordination, välsignandet av Herrens nattvards sakrament, välsignandet av sjuka och så vidare. Läran och förbunden lär oss att i prästadömetts förordningar "är gudaktighetens kraft uppenbar". (L&F 84:20)

Alma säger att "dessa ordinationer gävos ... på det människorna måtte kunna rikta sina blickar framåt på Guds Son, ty de voro förebilder av hans orden, eller de voro hans orden, så att de måtte kunna skåda framåt emot honom för att få sina synders förlåtelse, på det de måtte kunna ingå i Herrens vila." (Alma 13:16)

Jag uppskattar både dem som utför dessa förordningar och dem som bevittnar eller tar emot dem när de visar respekt för prästadömet och heligheten i det som sker.

Jag uppskattar präster, lärare och diakoner som har skjorta och slips när de välsignar eller delar ut sakramentet.

Jag uppskattar män som sätter på sig skjorta och slips, när omständigheterna medger det, för att välsigna de sjuka. Jag uppskattar dem som är med vid en ordination av en man till ett prästadömsämbete och som klär sig "söndagsfina" oavsett när eller var ordinationen äger rum. De visar alla uppskattning och respekt för Gud och för händelsen. De visar en känsla för det som är heligt.

Liksom det är en helig stund när ett liv börjar, så är det en helig stund när jordelivet tar slut. Och jag tror detsamma gäller för den viktigaste händelse som inträffar i livet — vigsel, särskilt till evigt äktenskap. Därför bekymrar det mig att se hur människor börjar bli vårdslösa, till och med vanvördiga och respektlösa, i tal, klädsel och uppträdande när de deltar i händelser som rör döden och äktenskapet.

En del begravningar blir tillfällen för lättsinne och opassande humor. Personliga hågkomster, helt i sin ordning i lämplig omfattning, kan uppta en timma eller två, medan Herrens försoning och uppståndelse och frälsningsplan nämns endast i förbigående, om ens det.

Ibland vid bröllop och ofta vid bröllopsmottagningar, kommer folk mycket slarvigt klädda. Det är som om de inte orkar besvara sig med att snygga till sig efter arbete eller rekreation den dagen. Med sin klädsel visar de att den vigsel de inbjudits att hedra inte betyder så mycket för dem.

Nyligen läste jag ett meddelande från en man som uppmanade sina kolleger att ha kavaj och slips när de visade sig tillsammans offentligt för att hedra sin organisation och vad den åstadkommit. Deras företag var inte religiöst, och vi skulle inte kalla det heligt, men han förstod principen att vissa saker förtjänar respekt och att vår klädsel delvis uttrycker denna respekt. Han sade att han tänkte klä sig mer formellt, "inte för att jag är viktig, men för att det här är ett viktigt tillfälle". Hans ord innehåller en viktig sanning. Det är inte oss det gäller. Att bete sig och klä sig så att man hedrar heliga händelser och platser har med Gud att göra.

4. Tal

Så ett annat ämne: Hur vi talar påverkas av vår känsla för det som är heligt. Att vi är ansvariga för vad vi säger framgår av Herrens ord: "För varje onyttigt ord som människor talar, skall de stå till svars på domens dag." (Matt 12:36) Konung Benjamin manar oss att vakta våra tankar och våra ord (se Mosiah 4:30), och Alma förkunnar att utan omvändelse, när vi blir dömda, ska "våra ord ... fördöma oss, ja ... Vi skola ej befinnas obefläckade." (Alma 12:14)

Ni vet av egen erfarenhet att världen blir alltmer världslig, allt rårare i språket, men vi kan inte låta oss själva falla in i det mönstret. Svordomar och rått språk hånar Gud och Kristus och deras skapelser. Vi får aldrig göra oss skyldiga till att håna Frälsaren, så som man gjorde vid hans korsfästelse.

"De som gick förbi hånade honom och skakade på huvudet och sade: 'Se på den! Han som skulle bryta ner templet och bygga upp det igen på tre dagar!

Hjälp dig själv och stig ner från korset!'

På samma sätt gjorde överstepräster och de skriftlärdarna narr av honom och sade: 'Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa.

Messias, Israels konung, han borde nu stiga ner från korset, så att vi får se det och tro!' Också de som var korsfästa tillsammans med honom smädade honom." (Mark 15:29–32)

Förtappelsens söners fördömelse är att "de hava ... för sig korsfäst och öppet bespottat [Kristus]". (L&F 76:35) Vi får inte riskera sådant genom vårt tal. Vi har inte råd att säga hans namn eller tala i hans namn lättsinnigt eller vårdslöst.

I Läran och förbunden läser vi denna undervisning och varning:

"Se, jag är A och O, ja, Jesus Kristus.

Därför skola alla människor giva akt på hur de taga mitt namn på sina läppar,

ty se, sannerligen säger jag, att många äro under denna fördömelse, att missbruka Herrens namn, emedan de icke hava myndighet.

Kommen ihåg att det som kommer ovanifrån är heligt och måste talas med försiktighet och efter Andens ledning ... Genom bön skolen I mottaga Anden, men utan detta kvarstår fördömmelsen." (L&F 63:60–62, 64)

Vi har myndighet att använda Jesu namn, men vi måste göra det med försiktighet. Hans namn och "det som kommer ovanifrån är heligt och måste talas med försiktighet och efter Andens ledning". Vi bör minnas detta när vi kallas att tala i kyrkan eller bär vårt vittnesbörd.

Vi vet att vi i dessa situationer förväntas avsluta "i Jesu Kristi namn", alltså att det vi har sagt säger vi i hans namn. Därför måste vi vara mycket försiktiga med vad vi säger och hur vi säger det. Det finns ingen plats för dåraktigt tal. Framför allt måste vi söka Anden genom bön så att vi talar genom Andens maning och undviker fördömelse.

Jag har märkt att president Gordon B Hinckley ofta slutar sina tal med "i Jesu Kristi heliga namn". Jag säger inte att ni bör göra detsamma. Jag tror inte det är det han avser eller att det vore lämpligt för oss att göra det rutinmässigt. Jag fäster bara er uppmärksamhet på det faktum att profeten djupt känner ansvaret att tala i Herrens namn, och att det är heligt för honom. Han använder och talar i det namnet med vördnad, och det är det exempel vi bör följa.

5. Gudaktig fruktan

Mitt slutliga exempel faller under rubriken "gudaktig fruktan". Det finns många ställen i skrifterna som råder människan att frukta Gud. I vår tid tolkar vi vanligtvis ordet *fruktan* som "respekt" eller "vördnad" eller "kärlek", det innebär att gudsfuktan innebär kärlek till Gud eller respekt för honom och hans lag. Det är säkert ofta

rätt läst, men jag undrar ibland om inte *fruktan* faktiskt ibland avser *rädsla*, som när profeterna talar om att frukta att förtörna Gud genom att bryta mot hans bud.

Beakta till exempel detta ordspråk: "Genom Herrens fruktan undflyr man det onda." (Ords 16:6) Job beskrevs som en fullkomlig och rättträdig man "som fruktade Gud och undvek det onda". (Job 1:1) Ett bra exempel på någon med den inställningen är Josef i Egypten. När Potifars hustru försökte förföra Josef, sade han: "Hur skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?" (1 Mos 39:9) Han var rädd för att synda mot Gud. Många idag skulle se Josefs reaktion som naiv. De skulle skratta åt hans omoderna synsätt — eftersom de själva inte är rädda för att synda mot Gud.

Joseph Smith tillrättavisades en gång för att han inte visat sig tillräckligt angelägen om att göra Guds vilja. Herren sade till honom: "Du skulle icke hava fruktat människor mer än Gud. Även om människor åsidosätta Guds råd och förakta hans ord, skulle du dock förblivit trofast." (L&F 3:7–8)

Jag anser att det som skrifterna kallar "fruktan för Herren" (2 Sam 6:9), borde vara en del av vår vördnad mot honom. Vi borde älska och vörda honom på sådant sätt att vi är rädda för att göra något som är orätt i hans ögon, oavsett andras åsikter eller påtryckningar. Moroni uppmanar oss: "Begynnen såsom i forna dagar och kommen till Herren av hela edert hjärta och arbeten med fruktan och bävan på eder egen frälsning inför honom!" (Mormon 9:27)

Eftersom världen omkring oss i allmänhet bortser från Gud, är det ibland lätt för oss att glömma att vårt ansvar att känna och göra hans vilja är beständigt. De flesta inser inte, eller tror inte, att var och en av oss en gång måste redogöra inför Herren för vårt liv: tankar, ord och handlingar. Att arbeta på vår egen frälsning med fruktan och bävan innebär att sträva med livets beslut och handlande dag för dag för att förbereda ett bra bokslut.

Eftersom vi är så välsignade att få det vi har fått, kan vi gå framåt andligen som inget annat folk, men vi löper också större risk än andra. Vi kan inte begå de synder de begår utan att komma under en större fördömelse, för om vi syndar, syndar vi mot ett större ljus. Vi kan inte handskas vårdslöst med de heliga ting som anförtrotts oss och betraktas som lika oskyldiga som de som inte känner Gud.

Gud lägger märke till oss för att se om vi ska visa oss trofasta, och om vi har redbarhet och känslighet nog att ära heliga ting, så får vi ännu mer. Men om inte, så

vänds våra välsignelser till vår egen fördömelse. Rätta inställningen eller mönstret är det som Herren framlägger i Läran och förbunden:

”Därför, den som beder med en förkrossad ande, antager jag, om han åtlyder mina förordningar.

Den som talar och vars ande är förkrossad, vars språk är ödmjukt och uppbyggande, är av Gud, om han åtlyder mina förordningar.

Åter, den som darrar under min kraft skall göras stark, och han skall frambara lovs och visdoms frukter enligt de uppenbarelser och sanningar, som jag givit eder.” (L&F 52:15–17)

Ta till dig Almas faderliga vädjan till Corianton: ”O, min son! Jag önskar, att du icke längre förnekar Guds rättvisa [genom att anta att det inte finns eller borde finnas något straff för syndaren]. Försök ej att urskulda dig i allra minsta mån för dina synder genom att förneka Guds rättvisa, utan låt Guds rättvisa och hans barmhärtighet och långmodighet hava fullkomligt välde i ditt hjärta och låt det böja dig ned i stoftet i ödmjukhet.” (Alma 42:30)

En varning

Jag avslutar med ett varningens ord till dig. Med ökande vördnad för heliga ting, tillväxer din insikt. Skrifterna talar om ett ljus som blir ”klarare och klarare, till dess att den fullkomliga dagen frambryter”. (L&F 50:24) Samma process beskrivs också med orden från nåd till nåd. Frälsaren själv gick framåt på det sättet tills han fick fullheten, och du kan följa i hans fotspår. (Se L&F 93:12–20.)

Det är dit en känsla för det som är heligt leder dig. Men kom alltid ihåg att medan heligheten växer inom dig och du anförtros större kunskap och insikt, så måste du behandla detta med större omsorg. Vi läste tidigare skriftstället om att det som kommer ovanifrån är heligt och måste talas med försiktighet och efter Andens ledning. Herren befallde, rakt på sak, att vi inte ska kasta pärlor för svinen eller ge det som är heligt till hundarna. (Se 3 Ne 14:6; L&F 41:6.) Det innebär att heliga ting inte bör avslöjas eller diskuteras med dem som inte är beredda att uppskatta deras värde och som till och med kanske angriper i stället för att uppskatta dem.

Var förståndig med det som Herren ger dig. Han litar på dig. Du bör till exempel inte urskillningslöst berätta om innehållet i din patriarkaliska välsignelse.

President Boyd K Packer sade en gång:

”Jag har också kommit att anse att det inte är bra att ständigt tala om ovanliga andliga upplevelser. De bör nog vaktas och omtalas endast när Anden själv manar oss att använda dem till andras välsignelse.

Jag är alltid medveten om Almas ord:

” ’Många är det givet att få veta Guds hemligheter. Dock hava de medelst en sträng befallning blivit ålagda att icke yppa dem utom om de finnas i den del av hans ord, som han giver till människobarnen, i den mån de bevisa honom uppmärksamhet och flit.’ (Alma 12:9)

Jag hörde president [Marion G] Romney en gång tala till missionspresidenter och deras hustrur i Genève. ’Jag berättar inte allt jag vet. Jag säger aldrig allt jag vet till min hustru, för jag har funnit att om jag tar alltför lätt på heliga ting, så litar Herren därefter inte på mig.’

Jag tror att vi bör bevara sådant och begrunda det i vårt hjärta, som Lukas sade att Maria gjorde med de övernaturliga händelser som omgav Jesu födelse. (Se Luk 2:19.)” (*That All May Be Edified* [1982], s 337)

Allt som är heligt och helgat ska vördas och föras samman i denna sista och mest underbara tidshushållning. I och med återställelsen av evangeliet, kyrkan och Jesu Kristi prästadöme håller vi en nästan ofattbar skatt av heliga ting i våra händer. Det är en nästan alltför stor välsignelse att vi fötts nu, i en tid och på platser där de oerhörda välsignelser som profeter drömt om och längtat efter kommer in i vårt liv. Vi får inte försumma dem eller tappa bort dem.

I stället för att glida mot vårdslöshet, må vi bli alltmer noggranna i lydnad i vårt liv. Jag hoppas du ska tänka och känna och handla på ett sätt som visar vördnad och respekt för heliga ting, heliga platser och heliga händelser.

Det är min bön att en känsla för det som är heligt ska sänka sig över din själ, liksom dagg från himlen. Må den föra dig närmare Jesus Kristus som dog och uppstod, som lever, som är din Återlösare. Må han göra dig helig liksom han är helig, så att du må kunna sitta i hans rike och aldrig mer gå ut därifrån. (Se Alma 7:25.) I Jesu Kristi namn, amen.